

Zdeněk KOVALČÍK
PSMU Zlín

DOI: 10.14746/bo.2020.1.9

Smuteční projev při loučení s prof. Jaroslavem Hubáčkem

Z *Večerních písní* Vítězslava Háška:

Kdo v zlaté struny zahrát zná,
jej ctěte víc než sebe,
neboť vás tak Bůh miloval,
že poslal vám ho s nebe!

Hrozné, když Bůh neurodou
a morem trestá přísně;
však ze všech trestů největší,
když národ nemá písně.

Ten národ ještě nezhyne,
dokud mu věštec zpívá,
jeť píseň v nebi zrozena
a ve smrt' život vlívá.

Hluboce zarmoucená rodino, vážení smuteční hosté, s pohnutím jsme přijali v těchto dnech zprávu o skonu dobrého člověka, kamaráda a milého kolegy pana profesora Jaroslava Hubáčka, který obdržel dar nádherného hlasu, který když se přidá k němu další a další, pak vzniká nádherný souzvuk, jenž lahodí uchu posluchače. Kázeň, píle, osobní zaujetí, trpělivost, ochota obětovat volný čas jsou vedle hudebního nadání základem úspěchu sborového zpěvu, v němž melodická linka spolu s harmonií nádherně umocňují vznešená slova básníků. Ševelí jako vánek, dokáže i buráct. Kultivuje posluchače a vede je k rozpoznání skutečných životních hodnot – dobra, pravdy a krásy. A to vše pod rukama citlivých dirigentů jakým byli umělečtí vedoucí Pěveckého sdružení moravských učitelů Jan Šoupal, Antonín Tučapský, Oldřich Halma a od roku 1995 Lubomír Mátl, před nimiž náš drahý zesnulý stál. Připomeňme si, že Jaroslav Hubáček studoval na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně obor český jazyk – hudební výchova. Vpravdě osudovým se stalo náhodné setkání dvou studentů – Karla Svobody, který trochu unaven Jaroslavovi vyprávěl o svém návratu z koncertního sjezdu Pěveckého sdružení moravských učitelů. A to jej motivovalo už ve studentských letech v roce 1949 ke vstupu do tohoto slavného pěveckého tělesa,

založeného prof. Ferdinandem Vachem roku 1903 v Kroměříži. Jaroslav se po absolutoriu vysoké školy vydal na učitelskou dráhu. Zakotvil pak na pedagogické fakultě, stal se uznávaným erudovaným bohemistou, který vychoval stovky učitelů. Připomínám, že po listopadu 1989 byl zvolen v demokratických volbách děkanem fakulty. Zasloužil se pak o založení Ostravské univerzity v roce 1991 a stal se jejím prvním rektorem. A při tom si našel čas k aktivnímu členství v Pěveckém sdružení moravských učitelů jako zpěvák ve skupině 1. basů. Po vstupu do Pěveckého sdružení moravských učitelů v roce 1949 za pouhý rok Jaroslav Hubáček zvládl z paměti základní repertoár a vykonal úspěšně členskou zkoušku. Nadšenému, spolehlivému zpěvákovi s nádherným hlasem se otevřel nový svět. Se Sdružením koncertoval na mnoha místech naší vlasti i v řadě zemí naší modré planety. Radoval se s kamarády z velkých úspěchů Moravských učitelů – z vítězství v mezinárodních soutěžích i z úspěšných přehlídek českého sborového umění v zahraničí, kde Moravští vystupovali, aby tamní posluchači objevili skvosty sborových kompozic našich skladatelů: Bedřicha Smetany, Antonína Dvořáka, Josefa Bohuslava Foerstra, ale především skladatele, který s Pěveckým sdružením moravských učitelů tvoří spojitou nádobu – Leoše Janáčka. Jaroslav Hubáček patřil vždy mezi spolehlivé zpěváky, stal se sólistou, který vždy odpovědně připraven interpretoval náročné sólové party například v Janáčkově *Potulném šilenci*, v kantátách Carla Orffa *Sunt lacrimae rerum* či Bohuslava Martinů *Hora tří světél*, publikum vřele přijímalo i jeho vystoupení v úpravách lidových písní. Jaroslav Hubáček byl náročný ke svému okolí, ale především k sobě. Právě proto byl zvolen na počátku 80. let předsedou Pěveckého sdružení moravských učitelů.

Svou aktivní činnost ukončil při tradičním ostravském koncertě v lednu 2005, kdy mu byl předán diplom o jmenování zasloužilým členem Pěveckého sdružení moravských učitelů – po obdivuhodných 56 letech poctivé aktivní pěvecké činnosti. A bylo pro něj příznačné, že až do poslední chvíle byl nadšeným obdivovatelem těch čtyř písmenek (PSMU), která pro zakladatele i velkou řadu členů vpravdě znamenala i znamená celý svět. I v dalších letech byť zpovzdálí sledoval činnost Sdružení a radoval se vpravdě z každého setkání s přáteli pěvci. A to nám vše ukazuje, že náš vzácný kolega, přítel prof. Jaroslav Hubáček nežil sám sobě, svá léta naplnil prací, láskou a obětavostí. Loučím se s milým a vzácným kolegou a kamarádem jménem všech aktivních členů Pěveckého sdružení moravských učitelů i jeho klubu veteránů a také jménem emeritního dirigenta prof. Lubomíra Mátle i současného uměleckého vedoucího Jiřího Šimáčka.

Vážení smuteční hosté, místo u stolu v rodinném kruhu zůstalo prázdné stejně jako místo v řadách Moravských učitelů. Zůstávají však krásné vzpomínky. Všichni víme, že dobré slovo, ale také píseň mají velkou moc – ztišit bol, nabýt jistoty, že ani smrt nemůže zpretrhat pouta. A to připomíná i text jednoho z knížat českých básníků, Jaroslava Seiferta – jeho báseň *Píseň*, již zhudebnil pro mužský sbor Janáčkův žák,

Josef Blatný, sbor, který náš drahý zesnulý nespočetněkrát zpíval: *Setři si slzy a usměj se uplakanýma očima. Každého dne se něco končí, něco překrásného se počíná.*

Hluboce zarmoucená rodino, vážení smuteční hosté, přátelé – dnes dáváme panu prof. Jaroslavu Hubáčkovvi poslední sbohem a vyslovujeme díky za dar zpěvu i za krásné přátelství. Jeho památku a odkaz poneseme spolu s jeho žáky i kolegy ve svých srdcích.